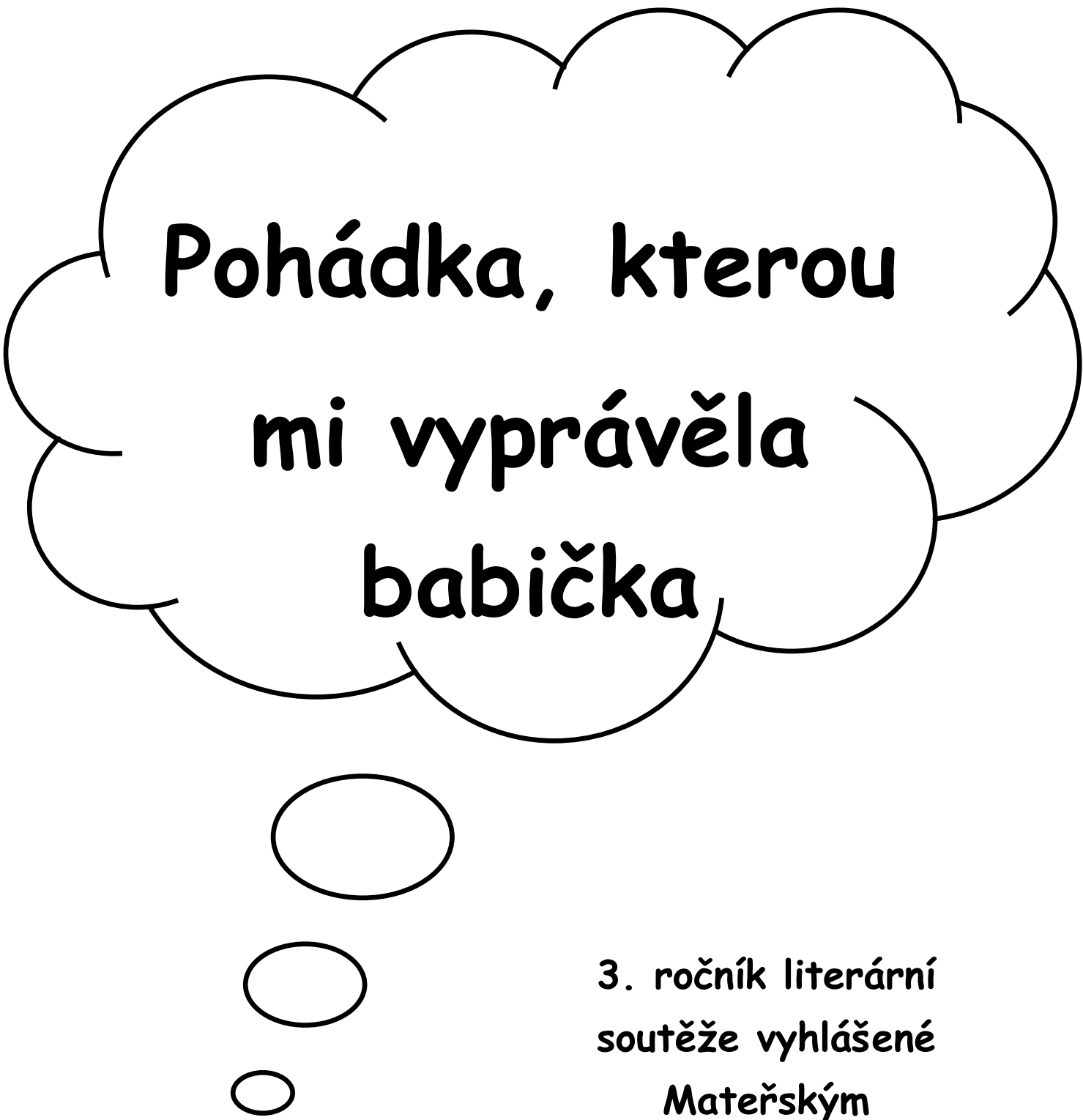

Pohádka, kterou mi vyprávěla babička

**3. ročník literární
soutěže vyhlášené
Mateřským
centrem Šťastné
srdce o.s. v roce
2012**

Osnova

1. **Místo** KRTEČEK A POKLAD - p.Šildrová
2. **Místo** ZAPOMNĚTLIVÝ ČERT - p.Vajd'áková
3. **Místo** POHÁDKA O NAPRAVENÉM MEDVÍDKOVI - p.Cieslarová
4. **Místo** O NEZBEDNÉ VÍLE - p.Vajd'áková

TŘI PŘÁNÍ - p.Vajd'áková

PRINCEZNA DANIELA - p.Hegrová

O VODNÍKOVI A MLYNÁŘSKÉ DCERCE BĚTCE - p.Vajd'áková

LÍNÝ TULENÍK KUBÍK - p.Vajd'áková

Krteček a poklad

Autor: Kateřina Šildrová

Žil byl jeden malý krteček,
a ten měl malý domeček,
v tom domečku stoleček,
na stolečku hrneček
a v tom hrnečku...
...pobíhal, teda spíše kulhal mraveneček!!!

Krtečkůůů, krtečkůůů,
já jsem tady v hrnečkůůů,
a nemůžu ven,
prosím tě zachraň mě!

Už mě bolí nožičky a mám strašlivý hlad. A protože měl krteček dobré srdíčko a moc rád pomáhal. Vzal malou špejličku a dal ji do hrníčku. Mraveneček po ní vyšplhal z hrníčku a povídá: „Krtečku, ty jsi mě zachránil! Já jsem sice mraveneček, co umí vylézt z čehokoli a dokonce i po klouzavé stěně hrníčku, jenže se mi vymkla nožička a tuze mě bolela a já se z toho hrníčku sám dostat nemohl.“.

Krteček vyslechl vyprávění mravenečka a mezitím mu nachystal svačinku, pamatoval si totiž, co mu při svém nářku z hrníčku povídal jako druhou věc mraveneček a ta byla, že má obrovský hlad. Nadrobil mu kousek chleba a přidal náprstek mlíčka. Mraveneček si nacpal břicho k prasknutí a spokojeně se pak natáhnul vedle nešťastného hrníčku a povídá: Milý krtečku, za to, že jsi mě zachránil a ještě k tomu nakrmil, povím ti, kde je v lese obrovský poklad. To budeš teda koukat!

Mezitím ale krteček ještě ošetřil mravenečkovi jeho bolavou nožičku. Namazal mu ji hojivou mastí a utáhnul pružným obinadlem. Hned se malému mravenečkovi ulevilo a začal vyprávět, teda spíše šeptal slovíčko po slovíčku krtečkovi do ouška, a co chvíli se rozhlížel, jestli je někdo neposlouchá a jestli tajemství nebude prozrazeno. Krteček nejdříve nedůvěřivě kroutil hlavou a chtěl hned na začátku říct mravenečkovi, že o žádný poklad nestojí a že on krteček žádný poklad nemá zapotřebí, ale přeci jen ho přemohla zvědavost a začal poslouchat. Jeho čelo bylo zamračené, tlapkou se škrábal po čele, ale postupně, když mraveneček povídal dál a dál jeho čelo se rozjasňovalo a na tváři se objevil

velký úsměv. Aha, řekl pak, to je jiná, v tom případě, jsem rád, že jsi mi všechno pověděl, a až budu potřebovat, zajdu si pro ten veliký poklad a určitě mi i ostatním zvířátkům bude k užitku. Potom se krtek i mraveneček rozloučili jako staří dobří přátelé a ještě si zamávali.

Krtek měl mnoho práce na zahrádce a tak úplně zapomněl, že mu mravenec svěřil své obrovské tajemství. Až jednoho dne, bylo to zrovna na podzim, větříky se už proháněly po poli a venku se hodně ochladilo. Krtek už měl všechnu zeleninu i ovoce sklizené pěkně doma ve sklepě, když tu zničehonic onemocněl. Udělalo se mu mdlo, lezla na něj rýma a kašel a také teplota. Nic naplat, krteček se musel zachumlat pod peřinu ve své postýlce a v tu ránu si vzpomněl na to zapomenuté tajemství a ten zapomenutý poklad.

Zavolal kamarádka myšku a pošeptal jí do ouška to tajemství. Myška byla jeho nejlepší kamarádka a jí mohl říct krteček cokoli, protože jí věřil.

Šeptal jí o pokladu, který je ukrytý za dvěma borovicemi a třemi smrky, musí se zleva obejít pět trnkových keřů a překročit čtyři bludné kořeny, které ale nemají svou bloudící moc, pokud je překročíte pravou nohou. A právě tam na konci stojí stará vykotlaná vrba a v té je ukrytý starý a možná i trošičku rezivý hrnec.

Do toho hrnce moc hodná babka kořenářka ukrývá svůj poklad - roztodivné bylinky a koření, které má kouzelnou moc. A to takovou, že dokáže uzdravit člověka i zvířátko, když je nemocné. Jen se z těch bylinek musí uvařit silný čaj a potom ho musí nemocný pít horký po douškách. Už po prvním doušku, se nemocnému uleví, po druhém doušku se mu lépe dýchá, po třetím doušku se sníží horečka, a když se dopije čajíček celý, tak se nemocný potí tak, že vyžene tu nemoc z tělíčka ven a druhý den je mu o hodně lépe a třetí den už je zdravý jako rybička. Takový poklad, to víte děti, to je to největší co může být, protože na co by byly krtečkovi drahé poklady, zlato, stříbro nebo lesklé penízky, kdyby stonal.

Myška pozorně poslouchala, aby si nespletla cestu a donesla krtečkovi ty pravé uzdravující bylinky. Potom mu uvařila horký čaj a krtečkovi se hned ulevilo. Byl moc rád, že mu takové tajemství jeho kamarád mraveneček prozradil.

Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Počkat, vlastně ještě ne...ještě musím říct něco důležitého... jestli totiž budete někdy nemocní nebo jen nachlazení, určitě zajděte do toho lesa a za pěti nebo šesti smrkovými stromy a šípkovými keři, nebo vlastně ne, za třemi borovicemi a pěti šiškami, no prostě tam, kde je ta stará vrba a v ní starý, trochu zrezivělý hrnec se samými bylinkami, nasbíranými za úplňku moc hodnou babkou kořenářkou. Vezměte si pár bylinek, ale ne moc, tak akorát, aby zbylo i na ostatní lidi a zvířátka, uvařte si horký čajík a uvidíte, hned se vám uleví ☺.

Zapomnětlivý čert

Autor: Hana Vajd'áková

To byly dříve časy, když král rozdával všem, kdo to potřeboval. Jak mouku, tak i třeba vejce, mléko. Dokud byly královské sýpky plné, všem bylo veselo.

Stalo se to za sedmero řekami, sedmero horami v zemi, kde bylo všeho dostatek, kde panovalo veselí, láska k bližnímu, kde prostě smutek neměl pražádnou šanci. Až jednou,.....

Bylo taky jedno peklo, snad spíše pekličko. Bylo tak malinké, že by se do něj hříšných duší ani moc nevešlo. Vedl je Lucifer. Chtěl, aby ho mohl některý z čertů zastupovat, nevěděl však kterého vybrat. Jeden byl hloupý, druhý líný, třetí neuměl napočítat ani do dvou a čtvrtý Kleofáš velmi zapomínal. Kleofášovi se začalo říkat zapomnětlivý čert.

Lucifer učinil vážné rozhodnutí, svolal všechny své podřízené čerty a pravil: „Připravil jsem si pro vás úkol, kdo jej splní a osvědčí se, stane se mým nástupcem a bude rozhodovat o věcech pekelných. „Dozvěděl jsem se, že v království za sedmero horami a sedmero řekami se začalo dít něco nekalého. Toto království začalo značně rychle chudnout. Zdá se, že tam někdo tropí velkou neplechu. Kdo, z vás přijde na to, co se v království děje a sjedná nápravu, bude povýšen do stavu pekelného nástupce.“

Lucifer byl spravedlivý čert a do pekla bral jen takové hříšné duše, které si to opravdu zasloužily. Kdo jen občas provedl něco špatného, dostal ještě znovu šanci k nápravě. Když ani to nepomohlo, taková hříšná duše zaručeně skončila v pekle navždy. Hříchem bylo i to, kdo čerta volal nadarmo a nevěřil, že peklo existuje. Kleofáš byl statného vzrůstu. Rohy na hlavě zakrýval hustý porost vlnitých vlasů. Zpod tmavého zarostlého obočí jiskřily černé oči. Tváře umouněné od sazí zakrýval dlouhý plnovous. Nejeden se Kleofáše na první pohled zalekl. Kleofáš vypadal sice hrozivě, ale v jádru se jevil jako velké dobračisko.

Čerti se rozutekli do všech světových stran. Jen náš Kleofáš si to zamířil do království za sedmero řekami a sedmero horami. Ostatní čerti byli rádi, že na chvíli získali pekelnou svobodu. Kleofáš byl ale zodpovědný čert a vše bral velmi vážně. Vyzkoušel různé proměny, aby se ho lidé nepolekali. Nakonec si ponechal podobu chudého tovaryše. Chodil po kraji a nenápadně se vyptával, co se děje v tomhle království nekalého. Nikdo nechtěl prozradit nic určitého. Poznal, že lidé se něčeho obávají.

Večer přišel ke kováři s tím, zda by u něj mohl přenocovat. Kovář nic nenamítal a Kleofáš se natáhl v dílně na lavici a spokojeně usnul. Aby taky ne, panečku, v dílně bylo totiž teploučko., zrovna tak jako v pekle.

Kolem půlnoci Kleofáše vzbudil lomož. Napoprvé nesměle vystrčil rohy, teprve potom se objevila hlava. Ve tmě Kleofášovi žhnuly oči. S napětím čekal, co se bude dít. A v tom vida! Jeden, druhý, třetí a napočítal zhruba deset postav. Sledoval vše bedlivě, avšak stále vyčkával. Po chvílce rány, křik. Loupežníci rabovali, drancovali, rozbíjeli, na co přišli a co se jim připletlo do cesty. Zanedlouho potom, táhli pryč. Ráno, když se rozednilo, nevěřil Kleofáš čertovským očím. Všude spoušť, kam se koukneš. Kovář se ptal Kleofáše, zda něco slyšel: „ Ba ne, kováři, já jsem spal tvrdě jako špalek, nedal na sobě nic znát Kleofáš.

Ráno pomohl Kleofáš kováři pouklízet, a vydal se dál. Kleofáš měl dobrý čertovský čich a hned se vydal po stopě loupežníků jako nejlepší stopařský pes.

Stopy vedly kolem jezera. Dál pokračovaly až k vysokým skalám, které byly známy tím, že se v nich nacházely hluboké jeskyně. Z těchto skal se často ozývaly strašidelné skřeky, vytí a řičení. Kdo šel kolem, raději se těmto místům zdaleka vyhnul.

Dumal, jak by se dostal do lůna skal. Po chvíli zaslechl hlasy. Rychle se skryl za ohbí kamene a nedutal. Objevili se dva loupežníci, kteří se začali hádat o svou kořist. „ Mé jsou zlatáky, povídá jeden druhému: Ty si nech meč a jídlo!“ „No, dobře, ale co zůstane našemu pánovi?“ O to se nestarej, nikdo už nic nemá, celé království jsme přece vyloupili. Třeba pán opustí tohle chudé království a potáhne pryč.“

Kleofáš poslouchal, aby mu ani slovíčko neuniklo. Potom jeden z loupežníků zvolal: „ Skálo, skálo, otevři se, propust' nás dva a uzavři se!“ Chvíli se nic nedělo a zčistajasna to v útrobách skal zadunělo a s rachotem se otevřela. Loupežníci vnikli dovnitř a Kleofáš se za nimi nenápadně vloudil. Jen co stačil vniknout dovnitř, skála se s rachotem opět uzavřela. Loupežníci sešli až hluboko do skal, kde se rozprostírala velká jeskyně. Náhle se ozval pronikavý ryk a řičení. Stěny jeskyně se začaly otřásat, na stropě se objevily pukliny, ze stěn opadávala suť, a kde se vzal, tu se vzal, s ohlušujícím lomožením se vynořil z prachu tříhlavý drak.

Hned na loupežníky spustil: „Tak, pánové, kdepak je má kořist? Co jste pro mě uloupili?“ Loupežníci se třásli strachy, přesto jeden z nich odpověděl: „ Pane, již nic nezbylo v tomto království. Vše jsme vám již odevzdali. Lžeš, odpověděl drak. Vím, co skrýváš pod svým kloboukem, a než mohl loupežník cokoliv namítnout, drak ho sežral. Po chvíli drak praví zbylému loupežníkovi: „ Jestli si chceš zachovat svůj život, tak mi přiveď královskou dceru! Jestli ne, rozluč se s životem a království bude zničeno. To, snad nechceš, tak se snaž!“ Nato se loupežník vydal za králem, aby mu zvěstoval, co se stane, když nevydá svou dceru drakovi.

Kleofáš dumal, jak by zničil draka a zachránil tak království.

Hned při rozbřesku se vydal smuteční průvod ke skalám. Vpředu na voze taženém párem černých koní seděl na kozlíku loupežník. Ve voze seděla a usedavě plakala princezna. Když dorazili na místo, loupežník seskočil z vozu a zvolal: „ Skálo, skálo, otevři se, propust' mně a princeznu a uzavři se!“ Jen to dořekl, skála se otevřela. Drak již vylezl z jeskyně a čekal na princeznu. I Kleofáš čekal na vhodnou chvíli. Po té jak se drak objevil, vykřikl Kleofáš zaklínadlo: „ Draku, zmizni, draku ztrat' se, do pekla raději vrat' se! Draku, zmiz z tohoto království, ať je zase všude hodně radosti!“ Než se Kleofáš nadál, strhnul se větrný vír, v dáli zahučela meluzína, rozhostila se černočerná tma a nastalo hrobové ticho. Když usedl prach a vše se zklidnilo, začal Kleofáš hledat princeznu, ale co to? Princezna nikde! Jak tak procházel jeskyní, nalézal samé zlato, šperky, diamanty a dokonce i kovadlinu, kterou loupežníci ukradli kováři. Zastrčil si trochu zlata do kapes, a když chtěl již odejít, zadíval se na hromadu, z které vyčnívala královská koruna. Nedalo mu to, a královskou korunu uschoval, jakoby tušil, že ji bude potřebovat. Řekl si, že když princezna zmizela, že se vrátí do pekla.

Mezitím loupežník nevidá nikoho, kdo by se hlásil k záchraně království, šel k princezně a přikázal jí, pokud nepotvrdí, že on zachránil království a vyhnal draka, tak na ni pošle čerta a navždy zůstane v pekle.

Kleofáš dorazil do pekla. On jediný měl úspěch. Lucifer na něj už čekal a vítal Kleofáše a nešetřil chválou. Zanedlouho potom se chystaly pekelné oslavy., kdy měl být Kleofáš povýšen do řádu Luciferova nástupce.

Lucifer neustále sledoval, co se děje v království. A co spatřil! V království, které Kleofáš zachránil téměř před záhubou, se konaly taky oslavy. Byly to přípravy k svatbě. Když se to Kleofáš dozvěděl, jak to má loupežník naplánované a že by princezna měla navždy skončit v pekle, pokud by prozradila, jak se to opravdu stalo. Kleofáš se rozzlobil a ihned se vypravil zpět do království za sedmero řekami a sedmero horami.

Princezna byla velmi smutná. Král se ptal princezny: „Dceruško, co s tebou děje, co ti schází? Uspořádáme ještě ples, ať se rozveselíš!“ Princezna smutně souhlasila. Kleofáš se převlékl za jednoho ze sloužících a připojil se k obsluze hostů. Princezna neustále přemýšlela, jak to udělat, aby se král dozvěděl pravdu. Tu Kleofáše něco napadlo a nenápadně se přitočil k princezně a pošeptal jí, že svatba může být jedině tehdy, až bude mít král královskou korunu a dá to svolení s požehnáním nevěstě a ženichovi.

Princezna si všimla, že ten, co ji pošeptal tuhle radu, je jejím skutečným zachráncem. Princezně bylo hned veseleji u srdce. Když měla princezna pronést slavnostní přípitek, prohlásila, že svatba bude jedině tehdy, až král bude mít královskou korunu. Když to loupežník uslyšel, zaklel: „Ať si tě odnese, ale už nestačil dopovědět, co měl na mysli, Kleofáš vyskočil, popadl loupežníka na ramena a šup s ním do pekla!“

Lucifer byl velmi potěšen, co Kleofáš vykonal a již měl pro něj nachystané i pekelné žezlo, protože se chystal na odpočinek. Kdepak, ale náš Kleofáš! „Vaše vážená excelence Lucifere, dovoluji ještě, abych se navrátil do království kvůli královské koruně. Lucifer tedy souhlasil.

Kleofáš se zjevil před princeznou., ale už ne jako čert, ale jako pohledný ženich. Oblékl se podle poslední mody, umyl se, učesal a rohy skryl pod klobouk s perem. Princezna se trochu zalekla, když se objevil zčistajasna, ale mohla na něm oči nechat. Jeden druhému se sobě zalíbili. Kleofáš prozradil princezně, že je čert. Jí to nevadilo, ale když dal král svolení a požehnání ke svatbě, políbila Kleofáše. Vzápětí nato zmizely Kleofášovi rohy a stal se z něj navždy člověk. A jelikož byl Kleofáš zamilovaný do princezny, převzal království do svých rukou a věrte, že vládl spravedlivě. Zcela zapomněl, že byl dříve čert a jaké bylo jeho poslání.

A co král, Lucifer a loupežník? Inu, král šel na odpočinek a věnoval se malým princeznám a princátkům, Lucifer musel ustanovit novou zkoušku a zvolit svého nástupce. Loupežník navždy zůstal v pekle, leštil kotle, uklízel, přikládal, aby bylo teplo, a jestli ještě nezemřel, přikládá pod kotle dodnes.

Pohádka o napraveném medvídkovi

Autor: Sylva Cieslarová

Žil byl jednou jeden medvídek. Ale co to povídám, lepší bude říct rovnou, kde to všechno začalo. Takže, za devatěro horami a devatěro řekami, u jednoho zurčícího potůčku a pěkně zarostlou skálou, přesně tam vpravo za malinovým keřem a borůvkám s kyselými borůvkami žil s mámou medvědicí a tátou medvědem jeden malý medvídek. Nikdo mu neřekl jinak než „Nezbedo“ a to proto, že ten medvídek vyváděl jednu lumpárnu za druhou. Ne, že by je dělal schválně, on to byl vlastně medvídek jinak moc hodný a ty všechny lumpárny se mu stávaly tak nějak náhodou. Nezbeda ani vlastně nevěděl, jak je to možné a vždy mu bylo hodně smutno z toho, když se na něj maminka nakonec zlobila a každou svou rošťárnu se pak snažil co nejrychleji napravit, jak jen to šlo.

A tak tomu bylo i toho dne, kdy krásně svítlo sluníčko a maminka medvědice si zrovna vyhřívala na sluníčku svůj poněkud už starší, ale pořád krásně heboučký hnědý kožich.

Najednou slyší, jak k ní s pláčem běží její medvídek. Slyšela ho už z pořádné dálky, protože dělal po celém lese takový rámus, že by ho přeslechnout mohla snad jen stará liška, co už špatně slyšela a když se s ní zvířátka v lese chtěla na něčem domluvit, musela jí všechno opakovat nejmíň třikrát dokola a ještě k tomu pořádně nahlas.

Medvídek přiběhl, schoulil se k mámě do klubíčka a fňukal, plakal a naříkal tak nahlas, že mu ho bylo medvědicí hodně líto a ptala se, co se mu stalo tak hrozného. Nezbeda uviděl, že si získal maminčinu pozornost a tak se trochu uklidnil. A začal vyprávět, že ho z ničeho nic v lese pobodaly divoké včelky. Prý si šel jen tak na procházku a ony se na něj sesypaly se svými obrovskými žihadly a celé záda ba i dokonce čumáček mu pobodaly!

Prosil maminku, aby šla do lesa a těm ošklivým včelkám shodila jejich domeček - úl, který měly přilepený v koruně košatého stromu a taky aby jim ho rozdupala a domů přinesla všechn jejich med. Takhle si prý na něj už včelky nikdy nic nedovolí a oni si doma ještě smlsnou na moc slad'oučkém medu, který měl malý Nezbeda tak moc rád!

Maminka svého medvídko pozorně vyslechla, ale celé to jeho vyprávění jí připadalo trošku divné, zvláště když medvídek zdůrazňoval, aby mu přinesla ten čerstvý med.

Naoko se maminka tvářila, že medvídkovi věří a že si to zajde s těmi zlobivými lesními včelkami vyřídit. Jenže jeho maminka byla moc moudrá medvědice. Věděla, že by se lesní včelky jen tak do medvídko nepustily, musel v tom být ještě nějaký jiný zádrhel.

A tak si šla pěkně po sousedsku se včelkami popovídat. Mezitím si malý medvídek mnul své hnědé tlapky a těšil se, jak vyzrál na maminku i včely, kterého tak ošklivě poštípaly. Bude mít sladký med, včely odtáhnou jinam, protože jim maminka rozboří úl, a už ho nikdy nepošťipají.

Maminka se za nedlouho vrátila a to hodně rozzlobená. Malý medvídek se nestačil divit, když mu chtěla rozčilením vyprášit jeho kožíšek. Ono se totiž nemá lhát a už vůbec ne mamince, natož veliké medvědici. Nezbeda si příběh o včelkách a jejich štípancích poněkud upravil. Včely ho sice pořádně poštípaly, to je pravda, ale taky měly proč. Nezbeda jim totiž ukradl jejich největší poklad a to bez zeptání - vybral jim z úlu sladký med a utíkal, co mu nohy stačily. Jedna ostrážitá včelka ho však zahlédla, dala vědět ostatním a už ho proháněly po lese a dávaly mu jedno žihadlo za druhým, aby si pamatoval, že krást se nemá.

Nejen, že se medvídek z žihadel nepoučil, ale chtěl se ještě včelkám pomstít tím, že na ně poslal maminku a to medvědici rozzlobilo ze všeho nejvíc.

Medvědice potrestala medvídko zákazem pojídání sladkých malin, borůvek, a všeho co měl medvídek nejraději a taky musel slíbit, že se včelkám zajde omluvit. A to bylo pro malé medvídko to nejtěžší, ono totiž takové omlouvání je někdy těžší než se vzdát oblíbených laskomin. Ale jak tak medvídek přemýšlel, protože měl teď času na přemýšlení, habaděj a nesměl si hrát s kamarády, tak mu přišlo všechno strašně líto, byl smutný z toho, že lhal mamince (ta se na něj od té doby totiž pořád mračila) a taky, že chtěl ublížit včelkám. Nedomyslel totiž, že kdyby se odstěhovaly z lesa, už by nikdy nemohl ochutnat jejich sladkoučký med a navíc to dřív bývaly jeho dobré kamarádky. Když je hezky poprosil, vždy mu kousek medu rády daly. Ale on byl mlsný a kousek medu mu nestačil a tak

chtěl pořád víc a zavedlo ho to do takové šlamastiky. Medvídka trápilo svědomí, to je takový broučínek uvnitř hlavy a ten pořád hlodá a hlodá až se medvídě, nebo kdokoli jiný cítí tak špatně, že je mu líto všech lumpáren. A tak chtěl medvídek toho broučka z hlavy vyhnat ven a maminka mu poradila, že proti takovému špatnému pocitu je jedna jediná pomoc. A to jít všechno napravit a omluvit se.

Malý medvídek sebral všechnu odvahu, co jí jen po jeskyni nasbíral a šel se včelkám omluvit. Stoupl si zkroušeně pod úl a řekl jim jak moc mu je líto, že byl takový mlsný a jejich med jim ukradl a ještě, že na ně poštvál maminku. Včelky viděly, že to medvídek myslí opravdu upřímně a tak se brzo přestaly na medvídka zlobit.

Dokonce, než odešel, domů popovídaly si s ním a domluvily se, že když bude mít mlsnou náladu, přijde za nimi a ony se s ním o jejich med moc rády podělí. Medvídek se začal zase usmívat a začalo mu zase být moc dobře u srdíčka. A takový pocit měl Nezbeda moc rád. Včelky mu na cestu daly trochu medu i pro maminku a těšily se, až je Nezbeda přijde zase navštívit. Od té doby už malý medvídek Nezbeda nikdy nic nikomu nevzal bez optání. A i když se mu občas podařilo vyvést nějakou tu lumpárnu, tak už nikdy takovou, že by kradl nebo že by lhal své mamince. Jeho maminka byla na svého medvídka moc pyšná, hlavně proto, že uznal svou chybu a dokázal se včelkám omluvit.

O nezbedné víle

Autor: Hana Vajd'áková

V nedalekém houští cosi zapraskalo, kousek dál něco píplo a vida, už jsme uprostřed mýtiny. Copak se to děje? Zdá se, že musíme tomu přijít na kloub.

Začalo se stmívat a Honza, chudý pocestný, se ještě nerozhodl, kde bude nocovat. Nakonec si řekl, že se uloží pod vzrostlým hustým smrčím. Pod hlavu si navršil hromádku z listí a jehličí. Přikryl se hustými větvemi. Už, se Honzovi oči klíží, ale běda, v žaludku mu kručí, jako když vržou dveře. Zpoza koruny stromů začíná svou noční procházku měsíc. Svítí jasněji a zářivěji.

Kde se vzaly, tu se vzaly, objevily se z ničeho nic na pasece víly. Začaly si povídat jedna přes druhou. Honza ani nedutá, aby se neprozradil a hlavně aby mu nic neuniklo. „Kdepak je naše Lesněnka? Jak to, že se ještě neukázala? Určitě tropí zase nějaké hlouposti! Už bychom měly začít tančit, zvolá jedna víla. Za malou chvíli měsíček zajde za mraky a už si nezatančíme. No dobře, ale proč ještě nezačaly cikády hrát? A opravdu, není slyšet žádná hudba. „V tom má prsty zřejmě opět naše Lesněnka. Nemám pravdu?“, řekla nejchytřejší víla. „Koho jiného by to napadlo!“

Znenadání se objevila Lesněnka s úsměvem ve tvářích. Víly ji hned obestoupí a ptají se, jestli se něco stalo, když má takové zpoždění. „Ty jsi určitě cikády očarovala! Je to tak, Lesněnko?“ Lesněnka moc ráda kouzlila a vymýšlela žertovné kousky i neplechy. Chodila se učit čarovat k lesní čarodějnici. Za oplátku jí uklízela v pochmurné jeskyni. Lesní čarodějnice ovládala spoustu kouzel. Co můžeme o ní říci více? Tahle čarodějnice nepoužívala žádná zlá kouzla. Měla ve své jeskyni spoustu lektvarů, pomazání a bylin, zaručeně neškodných.

Jelikož Lesněnka vyváděla neustále žertovné kousky, už i pro ostatní víly to bylo přespříliš. Na svou sestru se již velmi zlobily! Ten večer Lesněnka cikády tajným zaříkáváním uspala. Víly nemohly tento večer tančit. Velmi je to mrzelo.

Lesněnka byla nejkrásnější víla široko daleko v lese. Hladké bledé tvářičky lemovaly dlouhé husté zlatavé vlasy. Oči měla průzračné jako lesní studánka. Jimi se pronikavě i zasněně dívala do dálí. A což teprve její ladná chůze a tanec! To bylo něco pro Honzu. Lesněnka jej zcela okouzila. Jakmile ji poprvé uviděl, srdíčko mu radostí zaplesalo. Honza se v úkrytu bál pohnout, aby se neprozradil. Až se mu dech tajil nad zjevem půvabné víly.

Honza jakožto chudý pocestný nikoho neměl. Rodiče už dávno zemřeli a jemu nezbývalo, než se o sebe postarat sám. Proto se vydal do světa hledat živobytí. Nemusel chodit daleko, právě na cestě do vedlejší vsi se dozvěděl, že hledají pomocníka ve mlýně. I vydal se tam.

Přes den neustále myslel na Lesněnku a nemohl se dočkat, až přijde noc. Noc co noc se utíkal schovávat do houští, z kterého mohl dobře sledovat mýtinu, kde víly tančily. Na Lesněnku se nemohl vynadívat. Celé noci vysedával schovaný v houští, kde se ráno probouzel. Po celý následující den chodil jak tělo bez duše.

Jednou v noci se Honza prozradil. Nečekaně pod ním zapraskala větvička. Víly to zpozorovaly a rychle zmizely. To ale neplatilo, pro Lesněnku. Ta se nečekaně zachytila závojem o větev stromu, když tančila a ne a ne se vyprostit!

Tu Honza vystoupil z křoví, pomalu se blíží k lesní žínce. Lesněnka se zatajeným dechem čeká, celá vylekaná se krčí u větve a třese se strachem. Ale co naplat, již není čas utéci, vezme Lesněnku opatrně za ruku a pomalým vlídným hlasem praví: „ Konečně jsem tě, má lásko, spatřil, snad už mi nezmizíš z mého srdce. Prosím, pojď se mnou do chaloupky. Budeme spolu hospodařit. Vezmi si mě za muže. Co by pro mě znamenal život bez tebe, má princezno!

Což o to, Honza byl pohledný, pěkně urostlý mládenec. Černé vlasy měl nepořádně rozcuchané jako vrabčí hnízdo. Nemohl vlasy učesat. Proto nosil neustále klobouk. Pod kloboukem se klenulo vyšší čelo s hustým tmavým obočím a ostrý nos. Z jeho pořád laskavé a veselé tváře se na svět kulily tmavě černé jiskrné oči. Hloupý taky nebyl, uměl též přiložit ruku k dílu, jak se patří. Byl vždy poctivý a uměl se rozdělit i o to málo, co měl. Takový byl tedy Honza. Přestože neměl žádný majetek, nejedna líbezná dívčina se za ním otočila.

Víla Lesněnka dlouho neváhala. Chlapec se jí velmi líbil, ale neuvědomila si, že když si vezme obyčejného člověka, vzápětí přestává být vílou a již nikdy se nemůže vrátit do lesa. A tak se také stalo. Honza si vzal Lesněnku za nevěstu. Na první pohled se zdálo, že jsou šťastni. Chvíli spolu hospodařily ve mlýně. Jen, co ušetřili pár grošů, spravili Honzovu chaloupku, kde se také nato uchýlili.

Lesněnka se začala učit vařit, uklízet a prát. Brzy jí šlo vše od ruky, jak se na správnou hospodyni sluší a patří. Honza i nadále chodil vypomáhat do mlýna. Celkem dobře se jim spolu žilo. Po nějakém čase, když bývávala často sama

v chaloupce, zastesklo se Lesněnce po vílím tančení při zářícím měsíčku a krásně hrajících cikádách, po mechovém paloučku uprostřed lesa. To vše Lesněnce začalo hodně chybět.

Jednoho dne už to bylo k nevydržení, vyběhla z chaloupky a utíkala do lesa. Po chvilce přiběhla na palouček, kde tak ráda tančila a začala volat své sestřičky: „Sestřičky moje, kde jste? Chci si s vámi zatančit! Ukažte se!“ Leč, nikdo se neozval, ani neobjevil. S lítostí přišla na to, že již k vílám nepatří. Hořce plakala a naříkala. Nic naplat, Lesněnka se vrátila domů do chaloupky. Musela se smířit s tím, že už nikdy vílou nebude a neuvidí své sestřičky. Poznala, že její místo je v chaloupce u Honzy.

Časem si zvykla. Spolu s Honzou vychovávali tři děti. Narodily se jim dvě dcerušky a synek. Maruška, Liduška a Kubík rostli jako z vody. Maruška s Liduškou se podobaly Lesněnce. Obě dcery měly též dlouhé zlaté vlasy a jejich chůze připomínala ladný pohyb víly. Lesněnka je učila vílí tanečky. Vždyť to měla přece ve vínku. Jakmile povyrostly, neustále utíkaly do lesa. Něco je tam neustále lákalo. Co to mohlo být? Lesněnka začala mít velké obavy, že by se Marušce a Lidušce mohlo přihodit něco zlého.

Proto často posílala synka Kubíka, své sestřičky hlídat. Kubík svou podobou připomínal Honzu. Zdaleka však nebyl tak urostlý a statný. Ale do osudu mu byla dána velká odvaha a láska k svým drahým sestřičkám. Jednoho dne se naplnily Lesněnčiny obavy. Dlouho již tušila, že se něco stane, nevěděla co.

V noci měl Kubík sen. Zdálo se mu, že sestřičkám hrozí velké nebezpečí. Brzy ráno se vzbudil, nedalo mu to a rychle se šel podívat, zda jsou sestřičky v pořádku. Jaké bylo jeho překvapení, když nenalezl své sestřičky v posteli. Začal Marušku a Lidušku hledat, nikde je však nespatriil. Pověděl to vše Lesněnce, zmínil i sen, který se mu této noci zdál. Nevěděl, kde má své sestřičky hledat. Maruška s Liduškou prostě zmizely.

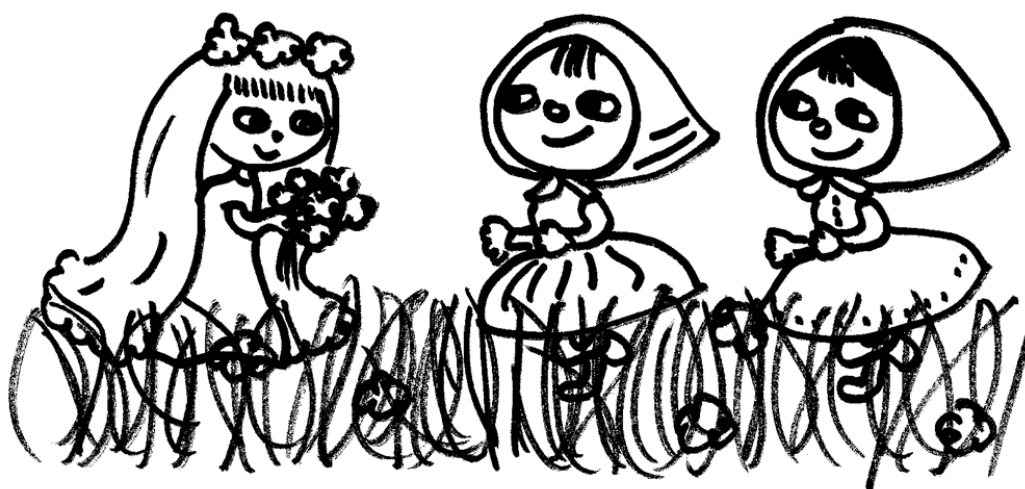
Kubík se rozloučil s rodiči, vzal si do ranečku pár makových buchet a vydal se hledat ztracené sestřičky. Ještě než odešel z chaloupky, řekla mu maminka o tom, kdo byla dřív a kdo by se za zmizením jeho sestřiček mohl skrývat. „Já si myslím, Kubíku, že tvé sestřičky povolaly k sobě mé sestry víly. Přemýšlím nad

tím, jestli se mi nechtějí pomstít za mou neplechu, kterou jsem se jim natropila, když jsem byla ještě vílou."

Kubík se rozhodl víly nalézt. Lesněnka Kubíkovi popsala dobře místo, kde by víly mohly večer tančit, musíš jít hlouběji do lesa a vyčkat do půlnoci. Až bude měsíček opravdu na své pouti daleko, neváhej a posbírej odvalu a učiň to, co ti řeknu. Dávej Kubíku dobrý pozor, ať se neprozradíš. Jakmile spatříš své sestřičky, zavolej na ně jmény. Pokud se jim podaří utéci, bude vyhráno. Víly již nad Maruškou a Liduškou nebudou mít žádnou kouzelnou moc. Jestliže se jim nepodaří zmizet, navždy zůstanou vílami a již nikdy je nespatříme a ty budeš též ztracen, protože se staneš hejkalem a budeš po nocích bloudit hlubokými nekonečnými hvozdy a strašit lidi."

Nato se Kubík vypravil na místo, které mu popsala Lesněnka. Byl nejvyšší čas. Měsíček byl vysoko. Kubík se dobře ukryl a vyčkával. Jen, co se schoval, objevily se víly a s nimi i Maruška s Liduškou. Kubík si dodal odvahy, rychle hlasitě zvolal: „ Maruško, Liduško, vraťte se se mnou domů!" Jakmile vyřkl jejich jména, víly zmizely a Maruška s Liduškou zůstaly osamoceny na paloučku. S Kubíkem se objaly a utíkaly rychle domů. Přivítaly se s rodiči a již nikdy neutíkaly samy do lesa.

Nakonec byli všichni šťastni. A jestli nezemřeli, žijí tam dodnes.

Tři přání

Autor: Hana Vajd'áková

Děti seděly kolem kamen. Venku za okny hučela meluzína a mráz zalézal za nehty. Děti naléhavě prosily babičku: „ Babičko, prosím, vyprávějte nám pohádku.“ „ Dobře, tedy poslouchejte.“ Děti se utišily a s napětím očekávaly, kdy babička začne vyprávět. Stalo se to v jedné zemi za černými lesy a vysokými skalami. Uprostřed lesa stála roubená chaloupka s doškovou střechou, s malými kulatými okýnky. V této roubence se jedné noci narodil synek. Do vínku dostal jméno Ondra. Ondra byl vychován ve velmi chudé rodině uhlíře. Rostl, sílil a otci dělal jen radost. Maminka zemřela, když se narodil. Byla totiž velmi churavá.

Ondra byl statný mládenec s veselou povahou. Jeho uhrančivé oči pobláznily nejedno děvče ze vsi. On však neustále trval na svém, že si musí vysloužit princeznu a k tomu půl království. Nechce již žít v takové chudobě. A jistě uznáte, že by i pantáta mohl jít na odpočinek. Pantáta uhlíř Ondrovi domlouval, leč marně. Ondra si vzal do rance kousek suchého chleba, do láhve trochu vody ze studánky. Ranec si přehodil přes rameno, rozloučil se s pantatínkem uhlířem a vypravil se do světa hledat štěstí.

Nejprve šel lesem. Les byl hustý, tmavý a zdál se nekonečný. I přidal Ondra do kroku, aby byl co nejdřív z lesa ven. Již byl skoro z lesa venku, když tu mu do cesty skočil vlk a zavrčel: „ Člověče, připrav se na smrt!“ Ale Ondra se nezalekl a praví k vlkovi: „ Jestli máš hlad, podělím se s tebou o chleba. „ Jestli ne, nech mě jít!“ „ Dobrá a kam tedy jdeš?“ „ Jdu si do světa vysloužit princeznu a půl království k tomu. Už nechci třít bídu s nouzí a chtěl bych, aby se otec měl ve stáří dobře. Již je starý, unavený.“ „ Tak víš co, Ondro? Já půjdu s tebou, vezmeš-li mě do party. Alespoň ti uteče rychleji cesta a mohl bych ti být v ledačem nápomocen.“ „ Jak to, že mluvíš lidskou řečí?“ „ To ti teď nemohu říci.“ „ Jak ti tedy mám říkat, vlku, ptá se Ondra. „ Třeba vlku Šediváku.“ „ To by šlo,“ souhlasil Ondra. „ Pojd' me, musíme někde přenocovat, nerad bych zůstal přes noc v lese.“

Než vyšli z lesa, byla už načisto tma a svítil měsíček. Na palouku stála malinká chaloupka. Vydali se k ní. Zaklepali na okénko. Po chvíli jim přišla otevřít drobná shrbená babička. „Vítejte, pocestní, již je pozdě, co zde hledáte?“ „ Dobrý večer, babičko! Nezlobte se, jestli jsme vás vyrušili, ale hledáme nocleh.“ „ Chlapče, ráda tě nechám přenocovat, ale mám strach, aby se ti něco nestalo! Můj syn je čaroděj a nemá lidi v lásce.“ „ Vy jste tedy čarodějova babička?“ „ Ano, jsem.“ O tom si, ale povíme až ráno. „Honem pojd' do sednice, já tě ukryju.“ Jen

co babička schovala Ondru, už byl čaroděj u dveří. „Mámo, cítím, že zde někdo je!“ „ Ale kdepak, celý den jsi mezi lidmi, tak je cítíš všude.“ „ No, budiž, jdu spát, již jsem dnes znaven. Dobrou noc, mámo a ráno mě brzy vzbud'! Zítřka mám hodně práce.“ Brzy po rozbřesku čarodějova babička vzbudila čaroděje a nachystala mu snídani. Čaroděj vždy ráno otevřel oči a vida snídani připravenou, pokaždé babičce vynadal, že si snídani může vyčarovat sám. Brzy nato se probudili i Ondra s vlkem. Babička jim uchystala snídani a vše jim pověděla.

„Ano, jsem čarodějova babička. Mně už paměť neslouží, proto už nečaruji. Tuto práci po mně převzal syn. Cestuje po celém světě a napravuje vše, co je špatně a pomáhá všem, kteří to potřebují. Vždy, když se večer vrátí domů, je velmi unaven a není zvědav na lidi a nikoho nechce ani vidět. Za celý den zhlédne hodně křivdy, moc zlých a závistivých lidí. Inu, tak je to. A teď mi ty, Ondro, pověz, kde máš namířeno!“ „ Do světa jdu, babičko, chtěl bych najít takovou princeznu, kterou bych si zasloužil a přál bych si ji za nevěstu.“ „ Tak tedy věz, Ondro, že jsi již blízko svého cíle.

V našem království bylo vyhlášeno, že kdo uhodne jaká tři přání má na mysli naše princezna, ten získá její ruku a půl království k tomu. Musí si ji opravdu zasloužit. Poradím ti, Ondro. Po tři noci se ti bude zdát sen. Každý sen bude jiný. Pokud si sen správně vyložíš, přijdeš na to, jaká jsou tři přání naší princezny. Tak ať se ti daří a brzy dej vědět, jak to dopadlo.“

Ondra se vydal hned přímo do zámku. Vlk povídá Ondrovi: „Měj se prosím na pozoru, mám obavy, že to zdaleka nebude tak jednoduché. Když přišel Ondra na zámek, nechal jej sloužící okamžitě předvést před krále. Král je přivítal a pravil Ondrovi: „Má dcera je neustále smutná a já stále netuším, proč? Ještě nikdo nedokázal, aby byla šťastná. Řekla mi, že má tři přání, které by chtěla vyplnit, ale musíme přijít sami na to, jaká ta přání jsou. Pokud princeznina přání neuhodneš, zůstaneš tady sloužit na zámku. Sloužící tě dovede do pokoje a ráno přijď.“

Ráno, když se Ondra vzbudil, vlk mu povídá: „ To jsem zvědav, jak tohle dopadne!“ „ Však uvidíme,“ praví Ondra, nedělej paniku, Šediváku.“ Později, když předstoupili před krále, na trůnu vedle krále seděla krásná princezna. To je princezna Jasmínka, má jediná dcera. Bohužel od mala je neustále velmi smutná a nikomu se nepodařilo uhodnout ani jedno přání. Zítřka tě tedy, Ondro, čeká úkol

vyslovit první přání. Na rozmýšlenou máš den a noc. Ondra spatřiv princeznu Jasmínku, nezmohl se na slovo, jak byla krásná. Vlk tahal Ondru za kalhoty, aby raději už šel. Ještě chvíli, snad by přirostl i k podlaze. Princezna Jasmínka měla černé ebenové vlasy, modře průzračné oči, byly však velmi smutné. Vůbec, celá její alabastrová tvářička byla poznamenaná smutkem.

Ondra se šel projít do zámecké zahrady, aby se mu lépe přemýšlelo. Zahlédl princeznu, seděla na lavičce a smutně si zpívala. „Ach, ať splní se mi přání, vždyť láska lásku chrání a mé srdce touží po lásce a objetí, snad to není prokletí, mé myšlenky se do světa rozletí. Střípky mých přání se skládají z mých snů, tužeb a myšlenek, ač vyrostla jsem z dětských panenek. Je mi smutno, až mě to souží, možná jsi se, maminko, ztratila za velikou louží, ach co si počnu v tomto světě sama, snad láska mi není shůry dána, tak kde jsi, můj milý princi, splň alespoň mé jedno přání, ať mě někdo chrání.“ Ondra tiše poslouchal. Přemýšlel nad tím, co slyšel.

Po večeři šel brzy spát a již se mu zdál první sen. Ráno se ptal Šedivák Ondry. „Zdál se ti sen? Ano, zdálo se mi o princezně, jak byla často sama, když si hrála v zámecké zahradě a nikdo tam s ní nebyl. Šedivák chvíli přemýšlel a pak se zeptal: „Vzpomínáš si ještě na ta slova, která jsi slyšel zpívat v zámecké zahradě? Myslíš ta slova, jak se maminka ztratila za velikou louží? Ano, odpovídá Ondra. Dej si tedy dohromady sen a slova v písničce. Já si myslím, povídá vlk Šedivák, že princezna ztratila maminku, když byla velmi malá a je jí po ní smutno. A věříš vlku, že máš možná pravdu? Já to zkusím.

Ráno po snídani se vypravili do hlavního sálu. „Tak Ondro, přistup a pověz, jaké je princeznino přání.“ „Myslím si, že princezně Jasmínce je smutno po mamince.“ Nato se princezna koutkem úst pousmála. „No ano, je to tak, výborně, Ondro.“ „Jen tak dál,“ řekl král, „přijď zítra, budeme pokračovat.“ „Zatím na shledanou, princezno, poroučím se.“

Večer se uložili ke spánku a opět se Ondrovi zdál sen. Tentokrát se v sále zámku pořádal ples. Princezna seděla na trůnu, nikdo se jí nedvořil, nikdo s ní netančil a tu Ondra procitl a hned ho napadlo, zda toto není druhé přání. Vlk Šedivák znovu připomněl Ondrovi, aby si vzpomněl na slova princezny v zámecké zahradě. Princezna Jasmínka zpívala o lásce a objetí.

Druhým přáním princezny Jasmínky je touha najít svou lásku k muži. „Šediváku, myslíš, že to bude správně?“ „ Zkus a uvidíš, co ti tvé srdce a hlava napoví.“ Ráno opět přišli do sálu. „ Ondro, mluv přímo,“ řekl král, „jsem zvědav, jaké je druhé přání.“ „Princezna Jasmínka myslí na to, jak by byla šťastná, kdyby si našla prince, kterého bude milovat. Druhé přání je tedy láska.“ „ Ano, velmi správně,“ odpověděla princezna. „ Zítra tě čeká vyřknout poslední přání.“

Ondra říká Šedivákovi, „Co se teď stane? Na co by ještě princezna mohla myslet?“. Šedivák říká: „Já si myslím, že je to jednoduché. Ještě ti to Ondro nedošlo?“. Ondra stále nic nechápal, nerozuměl Šedivákovi. „Ráno moudřejšího večera,“ řekl si pro sebe Ondra a šel si lehnout.

Když se Ondra vzbudil, Šedivák se ho hned zeptal: „ Tak, co Ondro, zdál se ti nějaký sen?“ „Šediváku, nebudeš tomu věřit, nevím, jestli to vůbec můžu říci.“ „ No, tak, pověz přece!“ „Zdalo se mi, že princezna Jasmínka měla na sobě svatební šaty.“ „ A dál? Co dál? Já jsem byl její vyvolený,“ odpověděl Ondra. „ Dobrá, Ondro,“ říká vlk Šedivák, pojďme ke králi.“

Když předstoupili před krále, princezna ani nečekala, než král promluví, a ujala se sama slova. „Tak Ondro, zdalipak víš, jaké je mé třetí přání?“ „ Ó princezno, nemám tu odvalu a drzost vyslovit tvé poslední přání.“ „ Jen se neostýchej, Ondro a pověz!“ „ Já si tedy myslím, spanilá princezno, že tvé poslední přání je mít svatbu. Také si s drzostí dovolím říci, že svatby se mám zúčastnit i já Ondra, syn, chudého uhlíře.“ „ Ale Ondro, nebud' tak skromný.“ „ Pak tedy dobrá. Tvým vyvoleným princem se mám stát já, je to tak princezno Jasmínko?“ „ Ano, zcela správně, ty můj princi. Přistup a pojď si pro odměnu, Ondro!“ Ondra přistoupil k princezně a princezna ho políbila. „ To je tvá částečná odměna. Polibek je již zasnubní. A svatba bude co nejdřív. Ale nejprve chci poznat tvého otce, který vychoval tak skromného, odvážného a chytrého syna. Zítra se vydáme na cestu a tvůj vlk nás bude cestou doprovázet. Souhlasíš, Ondro?

Jsem velmi šťastna a přála bych si, aby i ty jsi byl šťasten.“ „ Ano, princezno Jasmínko, z celého srdce tě miluji a chci se stát tvým princem, který tě bude chránit. Zítra se vydáme tedy na cestu.“

Brzy ráno vyrazili na cestu. Cestou se zastavili k čarodějově babičce. Ta je přivítala slovy: „Tak co, Ondro, jak jsi pořídil? O věru, dobře se ti vedlo, jak vidím. Vysloužil sis tedy princeznu. Kampak máš teď namířeno?“ „Jedeme k nám domů, do mé roubenky. Musím přece tatínkovi ukázat svou nevěstu a pozvat ho na svatbu.“ Babička řekla Ondrovi: „Měj se chlapče na pozoru, mám takové svrbění v levé noze.“ Ondra si říkal: Snad už dojedeme v pořádku domů. Co by se nám tak mohlo stát?“ Inu, nadarmo se neříká: „Neříkej hop, dokud nepřeskočíš!“ Když se občerstvili, nasedli opět na koně, rozloučili se s babičkou a pokračovali v cestě. Jeli lesem a tu pojednou zpoza stromu vyskočil zlý loupežník a vzkřikl: „Všichni se vzdejte a odevzdejte mi všechny své šperky a peníze!“ Ještě ani nestačil loupežník dopovědět celou větu a než se Ondra nadál, jeho kůň se ulekl a Ondra z něj spadl. Jenomže tak nešikovně, že se uhodil do hlavy o kámen, po kterém uklouzl jeho kůň. Když princezna viděla, co se stalo, ihned seskočila z koně a začala Ondru ošetřovat. Ondra však usnul tvrdým spánkem a nebylo jej možné probít. Mezitím se vlk Šedivák pustil do loupežníka, začal mu trhat kalhoty a kousat. Poté se dal loupežník raději na zběsilý útěk. Vlk Šedivák byl, ale vytrvalý a loupežníka dohonil a předal ho spravedlnosti, aby již nemohl škodit.

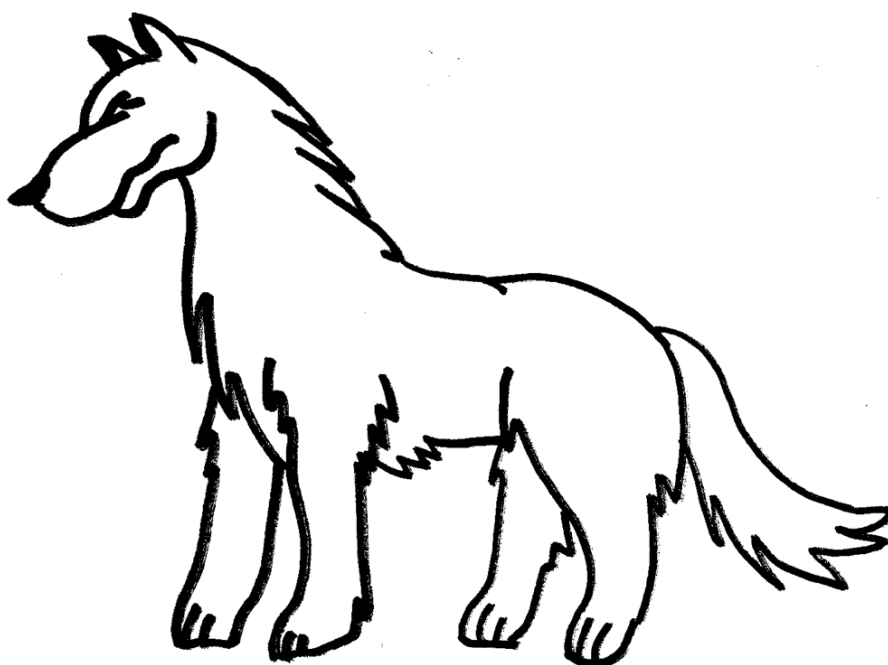
Princezna Jasmínka si stále nevěděla rady s Ondrou. Vlk Šedivák jí pravil: „Možná by bylo dobré dopravit Ondru do jeho chaloupky, kde si může odpočinout. Ta je již nedaleko. Já tě tam princezno zavedu a sloužící, ať zůstane zatím u Ondry. Musíme zhotovit nosítka a na nich pak Ondru doneseme do chaloupky.“

Princezna s Šedivákem se tedy rychle vypravili do chaloupky, kde se Ondra narodil a vyrůstal. Jaké bylo překvapení pro pantatínka uhlíře, když se ve dveřích nízké roubenky objevila princezna. Její nádherně dlouhé vlasy se vlnily ve dveřích jako hadí ocásky a jak zářily v paprscích zapadajícího slunce! „Dobrý den, pantáto uhlíři!“ „O, vítej vzácná paní! Čeho si žádáš a co tě ke mně přivádí?“ „Mám pojmout za manžela tvého syna, ale cestou k vám pantatínku nás chtěl přepadnout loupežník.“

Ondrův kůň se lekl a Ondra jak spadl z koně, nešťastně upadl na kámen a poranil si hlavu. Leží kousek odtud raněn v bezvědomí. Prosím, pomozte nám ho odnést, ať ho můžeme ošetřit. Ondru tedy donesli do chaloupky. Uplynul den, noc, a teprve v samý večer se Ondra probudil. Nevěděl však, kde je, kdo je, a co se mu stalo. Uplynulo hodně dní a nocí než se rozvzpomněl.

Nakonec se vše v dobré obrátilo, Ondra si vzpomněl, jak se jmenuje a že ho potkalo veliké štěstí, když si vysloužil princeznu a půl království k tomu.

Svatba byla veliká, já jsem na ní taky byla, hodně jsem jedla a pila. „A babičko,“ zeptal se malý Honzík s nudlí u nosu: „Nebyla ta přání čtyři?“ „No, dá se říci, že ano, princezně se splnila přání tři a Ondrovi jedno. Máš pravdu Honzíku, pohádka by se měla jmenovat správně čtyři přání. Jsi chytrý chlapec, Honzíku. Ale teď už jděte spát, děti. Dobrou noc a pěkné sny.“

Princezna Daniela

Autor: Ivana Hegrová

Byl jeden král a královna a ti měli jedinou dceru princeznu Danielu. Princezna byla tak krásná, že si o jejím spanilém vzhledu povídali ve všech sousedních královstvích.

Princezna Daniela byla od malinka velice živá a bystrá dívka, která nezkazila žádnou legraci a zábavu a i když si ještě hrála s panenkami, dovedla každému správně poradit a každého rozveselit. Měla chůvu, která o ni vzorně pečovala, chránila ji před vším zlým a nebezpečným a učila ji k lásce k lidem, jak chudým tak i k těm bohatším a ke všem živým tvorům a vůbec k životu.

Daniela s nadšením poslouchala, když jí chůva vyprávěla nejrůznější pohádky a příběhy, prožívala s postavami pohádek jejich osudy, jako na vlastní kůži. A byla šťastná, když se naplnily v tom nejlepším.

Jak vyrůstala, začala se ráda strojit do nejkrásnějších šatů, zamilovala si tanec a zpěv a vůbec hudbu, divadlo, výtvarné umění.

Chůva ji také naučila vyšítat, háčkovat a plést, princezna dovedla vytvořit krásná díla pro panenky, později pro sebe a pro maminku a tatínka. Naučila se vážit si moudrých a statečných lidí, také pracovitých a šikovných. Její učitelé rozvíjeli její umělecké nadání, také ji učili vybranému a dvornímu chování, až si dovedla v každé životní situaci poradit s problémy, které časem přicházely.

Král s královnou na ni byli velice pyšní. Když princezna zcela dospěla, chůva zemřela, rodiče zestárli a byl čas, aby se princezna provdala a spolu se svým manželem se stali novou královnou a králem. Proto dal panovník prohlásit, že se princové z okolních zemí mohou ucházet o její ruku a že ten, který toho bude nejvíce hoden, ji dostane za ženu.

I začali se sjíždět nejrůznější princové, kteří zatoužili po království a ruce krásné princezny Daniely. Král stanovil den zasnub na konec měsíce. Úkol pro prince bylo soutěžit v jízdě na koni, ve střelbě lukem do terče, v umění tance a zpěvu, hrou na hudební nástroj, také schopností

vypravěčskou a vtipem, v dvornosti, též manuální šikovnosti a zručnosti, prostě umem po všech stránkách.

Přijelo dvanáct princů, krásně vyšňořených na zdatných koních, poklonili se králi a královně a políbili ručku spanilé princezně. Začali soutěžit ve všech kategoriích. Vcelku byli schopní, ale princezně se žádný nezdál jako ten nejlepší.

Na každém našla nějakou chybičku, která jí zabránila v tom, aby si ho vybrala za muže. Proto princové odjeli s nepořízenou a král s královnou byli hodně zklamaní, trochu se na svou dceru zlobili, že si žádného prince neoblíbila.

Proto rozhodli, že princezna pojede do světa, aby si tam našla ženicha. Princezna byla smutná, nechtěla se jí odjet z domova, ale rodiče jinak nedali, chtěli ji potrestat za to, že byla pyšná a žádný z princů, kteří se o ni ucházeli, pro ni nebyl dost dobrý. Tak nadešel den, kdy Daniela měla odjet. Dali jí toho nejlepšího koně, do veliké brašny plno jídla a věcí, které se jí mohly hodit, a princezna se vydala trošku s pláčem na cestu.

Jela a jela, až přijela k lesu. Chtěla se mu vyhnout, ale nebylo jiné volby. Proto vjela dovnitř a les se za ní zavřel. Chvilí projížděla mezi stromy, až se najednou vyjasnilo a octla se na pasece, kde uprostřed stála malá chaloupka. Přijela až k ní a snažila se nahlédnout dovnitř oknem, ale byly tam zavřené okenice. Slezla z koně, přivázala ho ke stromu a zatukala na dveře.

Přišla jí otevřít stará babička, která ji hezky uvítala a pozvala dovnitř. Právě vařila večeři, tak princezně nabídla. Princezna byla unavená po cestě, tak si ráda sedla na židli ke stolu a přijala dobrou polévku, z které se kouřilo. Velice jí chutnalo. Najedla se a byla tak ospalá, že poprosila babičku, zda by u ní mohla přespat. Babička ji odvedla do ložnice, rozestlala postel a princezna ulehla.

V noci se jí zdál krásný sen. Viděla krásného mladíka, který se k ní blížil na černém koni, sesedl z něj a přišel k ní blíž, uklonil se jí a jasným hlasem jí popřál hezký den. Zeptal se jí, zda se s ním nechce na jeho koni

projet. Jako omámená přikývla, vsedli spolu na oře a jeli tryskem po širé pláni, až přiběhli ke krásnému zámku. Zastavili, vyskočili ze sedla a mladík ji vedl po schodech dovnitř.

Bylo to tam krásné, všichni sloužící se jim klaněli a přijali princeznu za svou královnu. Vtom se Daniela probudila a litovala, že to byl jen sen. Bylo hezké ráno, babička uvařila snídani, princezna se tedy najedla, poděkovala babičce a venku nasedla na svého koně a jela dál do světa, stále vzpomínala na krásného jinocha ze svého snu, až přišla k zámku potaženým černým sukmem.

Zde sídlili král s královnou, kteří byli nešťastní, protože ztratili svého jediného syna Jaromíra. On jednoho dne odjel na lov a už se nevrátil. A proto rozhlásili, že která princezna ho najde, dostane ho za ženicha. Princezna si vzpomněla na svůj sen a věděla, že je to on, jejich ztracený syn. Proto prohlásila, že ho najde.

A tak se vydala na další cestu, šla, až přišla k jedné hospodě, kde ji uvítala stará čarodějnice. Čarodějnice byla ošklivá s bradavicí na nose a princezna u ní musela začít sloužit. Zakázala jí vejít do jedné místnosti. Když jednoho dne čarodějnice odešla pryč, princezna do té místnosti vešla a tam uviděla přivázaného onoho krásného chlapce ze svého živého snu.

Princezna Daniela neváhala ani chvíli a vrhla se k němu, aby ho odvázala a zbavila utrpení. Užaslý princ jí vřele poděkoval a bez meškání spolu utekli ven. Místo na černém koni odjeli na tom jejím bílém. Jeli a jeli, až přijeli k zámku, kde žili mladíkovi rodiče. Princezna s princem před ně předstoupili a král s královnou jí moc a moc poděkovali za odvalu a pomoc. Zářili nečekaným štěstím a hned rozhodli, že podle slibu bude bez otálení svatba.

Princezna s princem byli šťastní a po krásných oddavkách jeli k jejím rodičům, kteří byli rádi, že jejich dcera konečně našla svého vyvoleného. Rodiče si manžela své jediné dcery hned oblíbili, a proto vložili vládu do jeho rukou a oni sami si užívali zaslouženého odpočinku.

Mladý král s královnou Danielou byli šťastní, že všechno takhle dopadlo a žilo se jim moc krásně. Občas navštívili i jeho rodiče. Všichni byli také moc spokojení, že si mladá rodina naplánovala přírůstek do rodiny a za necelý rok se jim narodil synáček, kterému dali jméno Jaroslav.

Žili moc šťastně, a jestli nezemřeli, žijí dodnes.

O vodníkovi a mlynářské dcerce Bětce

Autor: Hana Vajd'áková

Bylo, nebylo. Nevím, zda je to pravda, či ne, ale poslouchejte, co jsem jako malý chlapec slyšel vyprávět od mé babičky.

Za dávných časů v rybníce mlynáře Kolomazníka žil vodník. Nebyl to zlý vodník, když ho ale někdo rozzlobil, mohl si být jistý, že bude spravedlivě potrestán. Vodníkovi táhlo již na dvoustý rok, ale stále vypadal velmi dobře a byl čiperný. Lidé se báli jeho zelených vypoulených očí, široce od sebe posazených.

Tento vodník byl jiný, neschraňoval do džbánek žádné utopené dušičky, ba právě naopak. Když se někdo topil, vždy přispěchal na pomoc. Z šosu mu neustále kapala voda. Sytě zelený kabátec docela ladil s jeho brčálovýma očima. Na nohou měl vysoké zelené boty. Hlavu zdobil zelený klobouk ozdobený barevnými pentlemi. Právě jiní vodníci na tyto barevné pentle lákali dívčiny, aby získali jejich bezelstné dušičky. Vodník sbíral džbány a hrníčky jen tak pro radost a potěšení.

Mlynáři Kolomazníkovi se na stará kolena narodila dcera. A jak už to bývá, panímáma zemřela při narození malé Bětušky. Pro mlynáře Kolomazníka to byla velká osudová rána. Po druhé se již neoženil.

Bětuška rostla jako z vody. A jak rostla a mlynář stárl, už mu síly ubývaly a neustále bědoval, co s jeho Bětuškou bude, kdo se o ni postará. Stěžoval si i svému sousedu vodníkovi.

Sedávali spolu každý večer a kouřili dýmku, kterou oba měli v oblíbě. S vodníkem vycházel mlynář Kolomazník celkem dobře. Za ta léta se už celkem dobře znali a dá se říct, že si mohli i důvěřovat. Navrhl vodník mlynáři Kolomazníkovi: „Dej mi tvou milou Bětušku za ženu a já se o ni budu vždy dobře a vzorně starat, co bude živa. U mne ji nic scházet nebude, ba naopak! Bude se mít jako bavlnka ve vodě. Naučím ji spoustě věcí.“

Nejprve se to mlynáři Kolomazníkovi nezamlouvalo, ale pak uznal, že vodník sice není moc velká partie, ani žádný krasavec, ale určitě se o Bětušku dobře postará. Mlynář tedy s těžkým srdcem souhlasil, nevěděl však jak to má povědět Bětušce.

Běťka byla velmi krásné děvče, ale milovala svého Jeníka. Bylo pro ni velmi těžké splnit tatínkovo přání, aby si vzala za manžela vodníka. Tak se stalo, že jej

odmítla. Vodník to vzal jako urážku na cti, vyložil si to po svém a Bětušku zle potrestal za její odmítnutí. Mlynáři řekl: „ Tvoje dcera zůstane navždy uvězněná v mé podvodní říši a navíc se z ní stane němá ryba, pokud nezmění své rozhodnutí! Zachránit ji může jedině ten, kdo se odváží vstoupit do mé podvodní říše a splní tři úkoly, které mu uložím.“ I stalo se tak, jak vodník předpověděl.

Skončily zlaté časy ve mlýně. Mlynář Kolomazník byl zdrcen. Mlýn chátral a chátral, mlynář steskem po své jediné dcerce těžce onemocněl a zanedlouho nato zemřel. Nikdy si neodpustil, že svou drahou jedinou dcerku přislíbil vodníkovi. Neustále si vše vyčítal. Jeník se všechno dozvěděl a neustále přemýšlel, jak by se do vodníkovi říše dostal. Ale co naplat, na nic kloudného nepřišel. Jednoho rána, když sluníčko pěkně hřálo, se Jeník procházel u rybníka a myslel na Bětušku. Pojednou zaslechl nějaký skřehotavý hlas, který se ozýval z rákosí.

Tak tedy poslechněte, co všechno mu nechtěně pověděl.

„ Byla jedna láska,

byla jedna dívka, jménem Běta

Ztratila se, nebo šla snad do světa?

Skončila v mé podvodní říši,

jako němá ryba.

Byla to snad má chyba?

Kdo se k ní dostane?

Nikdo takový na světě není,

jen já vodník tu tiše sedím

A směji se: cha, cha cha!

Nevěsta má je navěky,

stačí jen proklouznout tamhle za vrbou do vody,

kde vedou proutěné schody.

Tam je pod vodou má říše,

kde i smrtelník dobře dýšel!"

Uslyšel to všechno Jeník a hned udělal všechno tak, jak vodník skřehotal. A opravdu, dostal se lehce do vodníkovy říše. Jaké bylo večer vodníkovu překvapení, když spatřil statného mládence přímo před svýma očima. Neptal se vodník, jak se tam Jeník dostal, ale pravil mu: „Nu, mládenče, již jsi tedy zde, máš velkou odvalu. Co tu pohledáváš?“ „Přišel jsem si pro svou nevěstu!“ odpověděl Jeník.

„Ho, ho, ho, mládenečku, jsi troufalý, ale budiž! Nesplníš-li tři úkoly, které ti uložím, budeš potrestán jako tvá nevěsta!“ „Co jsi provedl mé milované Bětušce?“ „To se všechno dozvíš, až přijde ta pravá chvíle. Tvůj první úkol tedy zní: „Do zítřejšího rána, ať jsou všechny mé ryby zlaté!“ Vodník si pomyslel, tohle nemůže mládenec zvládnout, ale zmýlil se.

Jeník byl chytrý. Jakmile vodník usnul, tiše se vykradl na suchou zem a obstaral si žlutou barvu se zlatým odstínem, dále štětky a ihned se pustil do díla. Do rána všechny ryby byly zlaté. Když to ráno vodník uviděl, zle poulel očima, ale co naplat, musel uznat, že Jeník první úkol opravdu splnil. „Vidím, že jsi, mládenče, schopný, a tak ti druhý úkol sdělím až večer. Musím si to dobře promyslet!“ Nato vodník nečekaně rychle zmizel. Chtěl vymyslet takový úkol, aby ho Jeník nemohl splnit.

Večer se setkali a vodník praví Jeníkovi: „Potřebuji nové proutěné schůdky do mé podvodní říše! Je na tobě, jak druhý úkol zvládneš. Podmínkou je, aby byly spleteny z co nejsilnějšího proutí. Vodník si byl zcela jistý, že druhý úkol Jeník nezvládne, protože široko daleko v okolí žádné proutí již nerostlo. Netušil však, že zrovna tohle je pro Jeníka nejlehčí úkol. Proutkářství bylo totiž mládencovo řemeslo, což vodník vůbec netušil. Jeník byl vyhlášen mistrem daleko v okolí a taky neměl žádný problém sehnat dobré proutí.

Do rána bylo opět vše hotovo a v pořádku, tak jak si vodník přál. I tentokrát byl vodník hodně zklamaný, že Jeník úkol tak lehce zvládl. „Nu dobrá, zítra tě čeká třetí a poslední úkol. Ten bude nejtěžší! Budeš muset poznat svou

nevěstu, rybu! Jestliže ji nepoznáš, sám se rybou staneš!" S tím se vodník odporoučel. To už Jeníkovi do smíchu opravdu nebylo! Jak může Bětušku, svou milovanou, poznat, když jsou všechny ryby naprosto stejné. Ráno snad bude moudřejšího večera, pomyslel si Jeník.

Když se rozednilo, přistoupil k řešení třetího úkolu, ale zdaleka si nebyl jist, zda tento poslední úkol zvládne! Všechny ryby se seřadily do houfu, a že jich bylo hodně! Jeník je začal postupně bedlivě prohlížet. Sledoval jednu vedle druhé, ale na nic kloudného nemohl přijít. A jak tak koukal, pojednou si všiml, že jedna jediná ryba se špulí a dělá bubliny, které se derou vzhůru nad hladinu. Napadlo ho, jestli tohle není náhodou nějaké znamení. Řekl si: Již nemám co ztratit a ukázal zrovna na tuto rybu.

Z ničeho nic, se ozval pleskot vody, vodníka chytl vztek, zadupal, zaskřípal zubama, voda se začala pěnit a vířit kolem dokola. A než se Jeník vzpamatoval, ocitl se i se svou milovanou nevěstou na suché zemi. Jeník tedy splnil tři úkoly a vodník nad ním ztratil veškerou kouzelnou moc. Brzy na to si Jeník vzal Bětušku za nevěstu. Svatba byla veliká a veselá. Já jsem na té svatbě taky byl. A hodně jsem toho snědl a vypil.

Jeník s Bětuškou si řekli, že již nikdy se nebudou jako Bětuščin tatínek přátelit s vodníkem. Jediné pravé přátelství má mít člověk s člověkem, a ne člověk s vodníkem. I sebelepší příběh končí, ať už je pravdivý, nebo není.

Líný tuleník Kubík

Autor: Hana Vajd'áková

V jedné malé, ale široké zemi, tam kde se rozprostírá zrovínka černočerná noc, se právě v tuto chvíli narodil tuleň.

Tento tuleň byl již třetím potomkem slavných tuleních rodičů otce Ríši a matky Gréty. Rodiče Gréta a Ríša vystupovali v cirkuse. Jelikož byli již unaveni skotačením a předváděním se v cirkuse, řekli si, že vychovají svého potomka k obrazu svému. Těšili se, že jejich malý synek až povyroste, bude též tak slavný. Nuže, děti hezky se posad'te a posud'te sami, jak to všechno nakonec dopadne.

Tak tedy malý tuleník dostal jméno Kubík. Zanedlouho potom, co přišel na svět, onemocněl. Maminka s tatínkem nevěděli, co by mu dali, třeba i modré z nebe, nebo jak se říká hodinky s vodotryskem. Inu, nakonec se Kubík uzdravil, ale běda! Rostl, až nadešel čas jít do školy. Ale ouha, Kubík začal vzdychat, převalovat se, vymýšlet různé historky proč nemůže jít do školy. Nakonec musel poslechnout.

Škola byla jen pár kroků od Kubíkova domova, přesto měl Kubík problém dojít těchto pár kroků. Když se s posledním zvoněním nakonec dokoulel do školy a otevřel dveře do třídy, náhle jste mohli zaslechnout salvu smíchu. A víte děti, proč se malému tuleníkovi Kubíkovi ostatní spolužáci smáli? Kubík byl totiž velmi líný a zapomněl se ráno umýt. Děti na Kubíka pokřikovali: „ Kubíku, Kubíku máš něco na triku!“ Děláš zbytečně moc povyku, dodala již paní učitelka Kubíkovi. Kubík se zarazil, pak začal plakat a raději hanbou utekl. Tak se za sebe styděl. Kdo to kdy viděl, aby tak nádherný tuleň byl tak špinavý. Paní učitelka stále domlouvala Kubíkovi, ale ten již toho nedbal a rozutekl se domů s tím, že už do školy nikdy nepůjde.

Vrátil se domů, položil se na postel a začal pochrupovat. Maminka po chvíli zjistila, že je Kubík doma a ptá se ho: „ Kubíku, jak to že jsi už doma ze školy? Nebyl jsi tam jen chvilku? Proč jsi utekl? Okamžitě se vrať do školy! Ani nápad, maminko, tam mě nic nečeká. Raději zůstanu doma. Tak to tedy ne! Jestli nevíš, jak se máš chovat, tak se seber a odejdi z chaloupky! K takové lenosti jsme tě nenaučili. Líného synka my doma nechceme!, říká naoko maminka. Pořád v koutku duše doufala, že se Kubík zvedne z postýlky a odejde do školy. Ale, kdepak Kubík. Vzal si jen trochu jídla do ranečku, uvázal si červený šátek kolem krku a pravil mamince: „ Když ve světě poznám, že nemusím nic dělat a budu se

mít dobře, tak se už nevrátím. Když myslíš Kubíku, že ti všichni křivdíme, tak běž, ale brzy zjistíš, kdo měl pravdu."

Tak se vydal milý Kubík na cestu. Jde celý den a již je unaven, rozdělá si raneček a pustí se do jídla. Náhle po chvíli vedle v křoví zaslechne: „ Klapy, klap já žabky rád!" Nahlédne do křoví a spatří u malé tůňky čápa. Uslyší opět: „ Klapy, klap já žabky rád!" Čáp ponoří zobák do tůňky a vzápětí vytahuje žábu. „ Copak to děláš, pane čápe" ptá se Kubík. Nevíš, že večeřím? Copak nemáš nic nachystané, ptá se opět Kubík a čáp odpovídá: „ Nevíš, kdo by mi nachystal? A vůbec, neruš mě, večeřím. Čáp se již nedal vyrušovat a Kubík se již raději neptal.

Potom šel dál, ale chtělo se mu již spát. Přišel k malé chaloupce a zatukal na vrátka. Vrátko se otevřelo, vyšel z nich ježek a ptá se Kubíka: „ Co si přeješ?" Chtěl bych tu přenocovat. Jen pojď dál, zítra mi zaplatíš. Když přečkal tuleník Kubík noc v chaloupce, ráno za ním přišel ježek a požádal Kubíka o placení. Tak, co jak mi zaplatíš? Ptá se ježek Kubíka. Já ti nic platit nebudu! Jestli nemáš peníze, můžeš si to odpracovat, navrhnul Kubíkovi ježek. „ Ani náhodou", řekl Kubík a už se měl k odchodu. Než stačil udělat jeden krok, ježek skočil Kubíkovi na hřbet, a jak ho píchal, tak ho píchal.

Když už měl kožíšek plný bodlin, slitoval se ježek a přestal Kubíka píchat. „Tak co, dáš se do práce?" Ó ano pane ježku. Co mám tedy udělat? Vidíš támhle tu jabloň s červenými jablíčky? Jabloň očes a jablíčka ulož do bedýnky pod okýnkem. Dobře, pak budeme vyrovnaní. Tuleník Kubík přišel na to, že bez práce nejsou koláče. Když něco chce, musí něco pro to udělat. Přišel i na to, že maminka měla pravdu. Velmi se zastyděl a s pokorou se vrátil domů. Rodiče Kubíka s radostí přivítali doma, když se dozvěděli, že již přišel k rozumu. Kubík se potom vydal rád do školy a začal nacvičovat různé cirkusové kousky, kterým ho vyučovali jeho rodiče Gréta a Ríša.

Za několik let byl tulení Kubík ještě slavnější a šikovnější než oba rodiče.

KONEC